

LEVÍAR

ČARODĚJŮV DĚDIC

KNIHA DRUHÁ

ALEŠ DIVIŠ

LEVIAR – Čarodějův dědic – kniha druhá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Aleš Diviš
LEVIAR – Čarodějův dědic – kniha druhá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LEVIAR

ČARODĚJŮV
DĚDIC

KNIHA DRUHÁ

ALEŠ DIVIŠ

● ■ pointa

Copyright © Aleš Diviš, 2025

Ilustrace © Aleš Diviš, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-852-8

ISBN e-knihy 978-80-267-5065-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

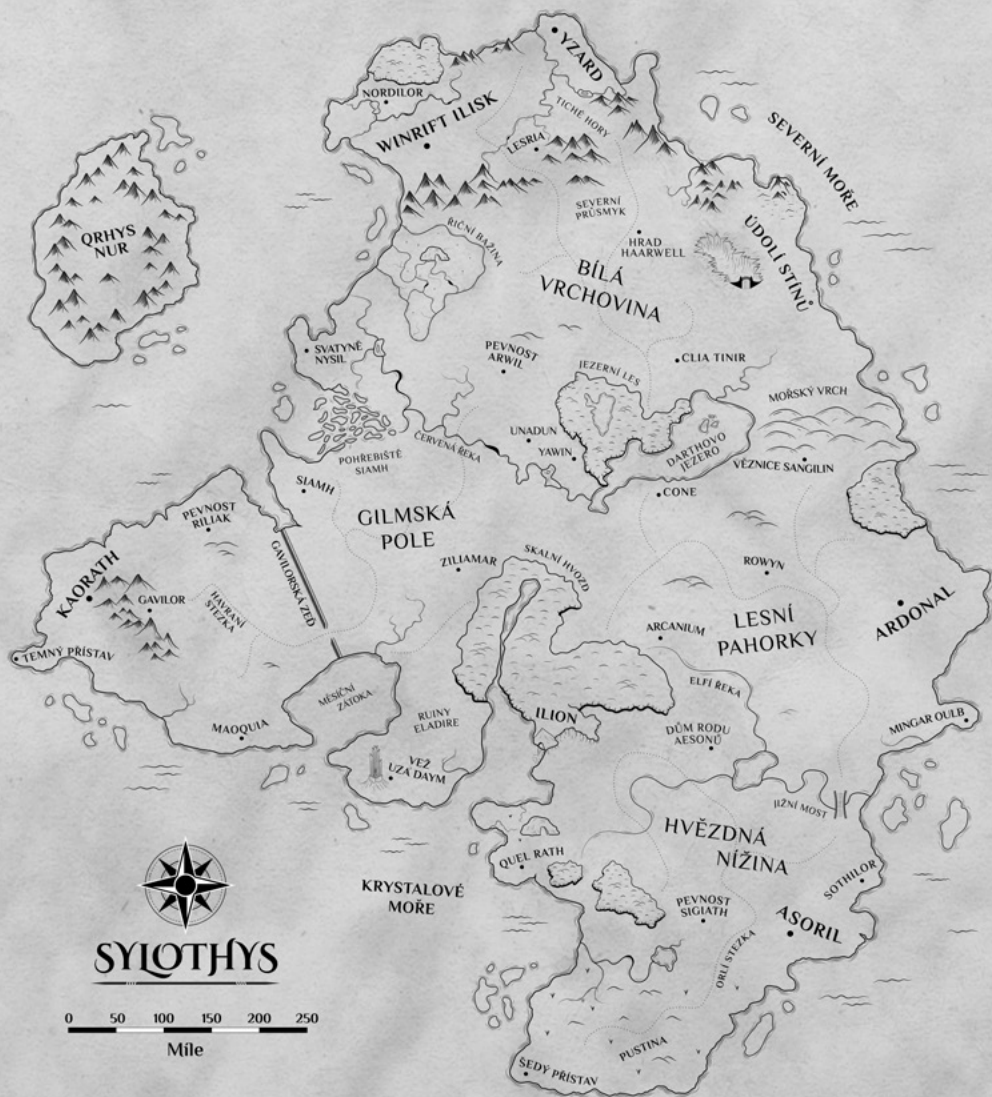
ISBN e-knihy 978-80-267-5082-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5083-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Věnováno milující rodině, kamarádům, synovi Adamovi
a především snoubence Janičce za podporu
a trpělivost v průběhu psaní.*

*V neposlední řadě i všem vášnivým čtenářům,
kteří sní o vlastních světech.*

Ať vás vůně knih provází po celý život.

SCHOPNOSTI LEVIAR

Uměle stvořeny – ve své době tolik kontroverzním a obávaným – čarodějem jménem Lynwin Frey. Kromě postupného oslabování imunitního systému a s tím související předčasné smrti s sebou přináší také jisté *výhody*. Bledé znamení připomínající klíč, které se zjeví vždy v tichosti a nepředvídaně na určité části lidského těla, znamená, že dotyčnému byl *odemknut* některý z tří hlavních směrů: mysl, tělo nebo duše.

Každý z nich jedince obdaří výjimečnou magickou silou typickou pro daný směr a každý z nich potřebuje ke svým nadpřirozeným účinkům *pramen*.

KRÁLOVSKÉ KORUNY

Drahocenné klenoty se vsazenými kameny *smyslů* – kdy-
si hrdě nošené právoplatnými králi země. Jejich počet
odráží skutečné lidské smysly, jimiž může obyčejný
smrtelník oplývat. Býval to symbol ctnosti, dominance a moci.
V současnosti však začaly být královské koruny spojovány se
slovem, které jejich význam vystihuje mnohem přesněji. *Strach*.

Asoril – koruna prozření (zrak)

Ardonal – koruna spojení (hmat)

Winrift Ilisk – koruna vnímání (sluch)

Yzard – koruna touhy (chuť)

Kaorath/Arcanium – koruna vůně (čich)

NOVÝ CÍL

Hlavní síň byla temná a tichá, podobně jako většina místností ve věži. Strop a zdi bez oken byly z neznámého důvodu osázeny koly s ostrím jako sekery. Pokaždé když kolem některé z těchto *ozdob* procházela, musela dávat velký pozor, aby se neporezala. Jediným zdrojem světla byla obrovská rozpálená výheň, ze které stoupal štiplavý pach spálených vlasů a kožešin. Nelítostný ráz ještě posiloval tlustý koberec, na jehož povrchu prosakovaly špinavé skvrny ve tvaru lidských tváří. Skřípěly jí zuby. S každým dalším krokem cítila, jako by uvnitř koberce praskaly něčí kosti.

Zastavila se a prohlížela si své nadřizené.

Členové řádu v otrhaných tunikách s kapucí byli ještě děsivější než špinavý koberec, děsivější než strašidelná výheň, mnohem děsivější než celá hlavní síň. Seděli uvnitř jakéhosi půlkruhového stavení a mlčky hleděli jeden na druhého. Někteří kostnatými prsty nervózně klepali do dřevěných desek svých vysokých stolů. Zvučných slov nebylo třeba. Řád mezi sebou nekomunikoval běžným způsobem, důležité informace si vyměňovali v tichosti pomocí myšlenek. Nikdy se nezajímala, proč tomu tak je nebo zda všichni ovládají nějakou vedlejší formu magie. Klášť otázky Svatému řádu bylo striktně proti pravidlům, stejně jako zírat do jejich skrytých tváří. Tam, kde

se obvykle nacházel obličej, visely totiž v drtivé většině případů lesklé zrcadlové masky, končící hluboko po bradou. Některé byly ozdobené vyrytými svislými či vodorovnými pruhy, jiné pro změnu mozaikovým seskupením drobných obrazců.

„Předstup blíže,“ vyslovil s nesmírnou pečlivostí člen sedící úplně nalevo.

Udělala pět krátkých kroků dopředu. Levou dlaní si přidržovala spodní část světle modrého hábitu a pravou kontrolovala neposedný pohyb dlouhých vlasů, které v mdlém světle vrhaly slabé nažloutlé odlesky. Pohledem utkvěla na masivním hranatém sloupu za zády rady. Vzbuzoval v ní dojem, že ať už jej navrhl kdokoliv, postrádal sebemenší smysl pro jemnost a detail.

„Mluv.“

„Já, Sewuya Ewhyn, velekněžka Bílé vrchoviny, vyšší šlechtična, přední zástupce hodnosti patrona ve Winrift Ilisk a vel-vyslankyně Svatého řádu, se hlásím ve věži Uza'Daym na váš rozkaz.“

„Nechali jsme pro tebe poslat před dvěma dny.“

„Řešila jsem situaci v Yawinu. Vesnice spadá do mého pole působnosti, tudíž jsem anomálii, která se přes ni přehnala, nemohla ignorovat. Za svůj pozdní příchod se nicméně hluboce omlouvám, Dvanáctko.“

Člen rady sedící přímo uprostřed náhle zaklepal dlouhými nehty do stolu. „Pokračuj. Co se stalo ve vesnici Yawin?“ Jeho hlas byl starý a hluboký. Sewuya z něj vycítila znatelnou únavu.

„Vesnice byla napadena *mlhou* a satyry. V podstatě z ní mnoho nezůstalo, všichni obyvatelé zemřeli.“

„Hm. Pokud všichni svědci, jak tvrdíš, zemřeli, jak můžeš vědět, že Yawin napadla mlha a satyrové?“ Ozvalo se uši drásající

skřípění, jak se muž uprostřed poškrábal nehty na svém skleněném štítu.

„Hustý mlžný vír, vznášející se nad vesnicí, byl ve tmě vidět desítky mil daleko. A na místě jsme objevili mrtvého satyra se zakrváceným mečem v hrudi.“

Nesnesitelné ticho opět ožilo. „Se zakrváceným mečem? Podle všech dosavadních hlášení našich velvyslanců je známo, že satyrové nekrvácí,“ ozval se další člen řádu. Tentokrát šlo o ženský hlas plný pohrdání.

„Tento krvácel,“ odsekla Sewuya a ihned svého tónu zalitovala. „Omlouvám se. Tento krvácel, Devítka.“

„Zjistili jste, proč byla vesnice napadena?“ ozval se další člen. „Pokud je nám známo, Yawin nikdy hrozbu nepředstavoval, vždyť šlo o jednu z nejhudších vesnic v zemi.“

„Bohužel. Důvod útoku zůstává neznámý.“

„Ten mrtvý satyr,“ vzala si zpět slovo Devítka. „Předpokládám, že jeho tělo jsi dopravila do věže, abychom mohli odborně posoudit příčinu smrti. Je to tak?“

Sewuya věděla, kam tím Devítka míří. Když velvyslanci narazí na kohokoliv podezřelého, živého či mrtvého, jenž mohl být v kontaktu se schopnostmi Leviar, musí ho ihned předat radě. Tak znělo druhé pravidlo kodexu Svatého řádu.

„Nikoliv. Měli jsme s sebou několik zkušených šamanů z Mingar Oulb a ani jeden u satyra nepotvrdil známky Leviar.“

„Satyr schopnostmi oplývat nemusel, jeho vrah ovšem mohl,“ připomněla Dvanáctka. „Jak si krvácení vysvětluje patron ve Winrift Ilisk?“

„Z doslechu vím, že celé záležitosti nepřikládá velkou váhu. Důležitější je pro něj vědomí, že satyr skonal,“ sdělila Sewuya rázně a koutkem oka zahlédla několik souhlasných kývnutí.

„Trojko, mohu položit otázku?“ překvapila znenadání celou radu.

Prostřední člen nepřestával klepat prsty o stůl. „Mluv.“

Velekněžka se přistihla, jak nevědomky zvedá oči, aby se na něj podívala, ale naštěstí si svůj prohřešek včas uvědomila a sklopila hlavu k zemi.

„Jakým způsobem hodlá Svatý řád zasáhnout proti pustošení způsobovanému mlhou? Nemůžeme přece *jeho* návrat ignorovat.“

Členové rady se zdáli jejími obavami vyvedeni z míry. Pohyby, které předváděli, naznačovaly zlobu.

„Jsi drzá!“ štěkla po ní Devítka a její slova doprovodil hlučný pád jednoho z ostrých kol ze stropu na zem. Kolem velekněžky se rozletěly tisíce ostrých střepů. Leknutím sebou cukla, ale nenechala se více vyvést z míry. Stála s hlavou svěšenou a čekala na odpověď.

„Co tím myslíš – ignorovat? Žádný z činů syna krále Denariela neušel a ubezpečuji tě, že ani neujde naší pozornosti. Jeho výskyty jsou pravidelně zaznamenávány díky našim velvyslancům, ostatně dnes jsi jeden takový nahlásila právě ty. Avšak nijak víc se do těchto záležitostí prozatím vměšovat nehodláme, drobné práce necháváme na patronech.“

Drobné práce, zopakovala si v duchu a jenom neznatelně zakroutila hlavou.

„Milha nepředstavuje takové nebezpečí, za jaké ji lidé považují. Je to pouze druh nepovedené magie, který v sobě uvěznil jednoho příliš ambiciózního člověka,“ vysvětlila Dvanáctka.

Sewuya nemohla uvěřit, na jak lehkou váhu rada bere Meronthovo zjevení. „Ale pokud vezmete v úvahu to, co se stalo v den korunovace v Asorilu...“

„A co tehdy mlha provedla?“ zakřičela náhle Devítka. „Tedy kromě toho, že evidentně u kdejakých zbabělců vzbudila ještě větší strach.“ Doškrabaný štít jí lehce sklouzl z obličeje a odhalil prořídlé a umaštěné vlasy, ze kterých skapával jakýsi sliz. Její hlava se pod černou kápí pohybovala ze strany na stranu.

„Pokud je nám známo, veškeré drancování a zabíjení mají na svědomí satyrové, které v dnešních dnech loví všude po zemi mnoho žoldáckých skupin,“ doplnil Devítku jiný člen.

„Spolu s několika dalšími velvyslanci jsme si téměř jistí, že počínání Bílého krále není bezdůvodné. V opačném případě by jeho návrat nedával žádný smysl. Královské koruny z Winrift Ilisk a z Asorilu jsou ztraceny a nikdo neví, kde by se mohly nacházet. Co když to není náhoda a Sylothys ve skutečnosti čeká doba mnohem temnější než v druhé luně...“

„Dost!“ zahřměl muž uprostřed.

„Není snad prvořadým úkolem Svatého řádu získat kontrolu nad všemi Prokletými a jejich směry Levíar?“ nepřestávala Sewuya naléhat.

„Řekl jsem DOST!“ Starý a unavený hlas nabral nečekaně hluboký tón, jaký u něj Sewuya ještě nikdy neslyšela. „Od této chvíle již nevyslovíš jedinou hlásku! Uvědomuješ si, že jsi za tak krátký okamžik porušila hned několik našich pravidel a nařízení? Když říkáme, že syn krále Denariela není nikterak nebezpečný a nestojí za sebemenší zásah z naší strany, tak je to pravda. Je otrokem svých vlastních schopností a jeho odemknutý směr těla může ohrozit nanejvýš farmáře, kteří kvůli mlze nevidí na úrodu. To, co tady předvádíš, je ukázkové pohrdání řádem a zpochybňování našich rozhodnutí.“

„Je to nehoráznost! Vyprovod'te ji ihned odsud,“ vyzvala Devítka.

„Ne, moment!“ rozhodla se situaci uklidnit Trojka. „Když už se tady oháníš dokonalou znalostí poslání naší organizace, měli bychom pro tebe hned dva mimořádné úkoly.“

Sewuya chtěla něco říct, chtěla se bránit, ale nedokázala otevřít ústa. Věděla, že když povolí, její život už nikdy nebude jako dřív. Pohledem hypnotizovala pomalu uhasínající výheň. Slábnoucí plameny již tolik nešířily štiplavý zápach, na druhou stranu začalo skomírat i světlo v místnosti. Žádný z členů Svatého řádu se tím však nenechal vyvést z míry.

„Od elfů z Ilionu jsme obdrželi hlášení o osobě s výjimečnými schopnostmi, která se podle všeho skrývá v jejich řadách. Jak jistě již tušíš, tvojí úlohou bude tuto osobu vypátrat a za využití jakýchkoli prostředků ji přivést k nám do věže – pochopitelně živou.“

„O jakých výjimečných schopnostech zde mluvíme, Trojko?“ zajímala se Devítka.

„Nevíme, ale to není důležité. Jak již zde naše velvyslankyň přidržle poznamenala, prvořadým úkolem Svatého řádu je získat kontrolu na všemi, které postihla kletba Leviar, že ano?“

Velekněžka nejprve vědomě nereagovala. V jejím těle se právě odehrával ukázkový tanec rebelie se vzpourou. Nesouhlasila s názory rady ani se svým novým úkolem, který považovala v současné době za naprosto zbytečný, ale nevyjít Svatému řádu vstříc znamenalo doživotní útrapy. Z rozjímání ji vytrhl tříštivý zvuk dalšího z padajících kol. Po místnosti se znovu rozletěla hromada ostrých střepů.

„A zadruhé – obsadíš Asoril. Alespoň do té doby, než se rozhodneme, jak s městem naložit. Poté co Asoril padl, zajímá se o něj spousta národů a my nehodláme riskovat nové války o území. Nuže?“

Sewuya souhlasně přikývla. Výheň vyhasla a v síni se rozprostřela hluboká tma. Slyšela jen skřípání skleněných štítů rady.

„Hlas se v dolním patře u Osmnáctky. Bude ti poskytnut Svatý prach, s jehož pomocí odhalíš zakázané síly Leviar mnohem snadněji. Rozumíš všemu?“

Sewuya znovu přikývla.

Přijímací místnost pozvolna zasypávala drolicí se jemná zrnka. Některá samovolně klouzala po kamenné podlaze tam a zpátky, jiná se usazovala v rozích a spárách okolo dveří. Čím déle čekali, tím rozsáhlejšími se stávaly hromádky písku pokrývající podlahu. Pod silou vzduchu proudícího otevřeným oknem začaly postupně připomínat drobné písečné duny, které se nepřetržitě hýbou a přeskupují.

Orisovi pomalu docházela trpělivost. S nervózním vzdychnutím vstal z polstrovaného křesla a vyhlédl z okna Pryharimovy pracovny kamsi do dále. Prohlížel si měnící se krajinu. Sylothys ztrácel svoji sytou a barevnou krásu a pozvolna se halil do šedavých odstínů mlhy.

Skrz hustý elfský les k němu najednou dolehl rozmazaný obraz města na jižním cípu země a všechno mu znovu připomněl. Jeho pobyt v Asorilu, zradu, dokonce i rudou vlajku králů vlající v den korunovace. Při vzpomínce na smrt patrona Rheena se šibalsky pousmál. Jak se mu postupně vybavovaly detaily onoho večera, dočista mu to zvedlo náladu. Zapomněl i na to, jak silný neklid v něm vyvolává Pryharimova absence.

Obrátil pohled zpátky k interiéru místnosti, v níž spolu s Bhaarem čekali.

Díky mnoha vystaveným artefaktům a blyštivým klenotům z kdovíjak dávného období silar vypadala pracovna skutečně pozoruhodně. *Za takovou sbírku by se nemuseli stydět nikde na světě*, pomyslel si Oris a uznale pokýval hlavou. Prsty v tu chvíli přejížděl přes Hedein kožený náramek – předmět, jehož mocné síly se kdysi právem bála celá země. Neznal jediného člověka, který by chtěl kdy mít co dočinění s nepřičetnými čarodějnicemi, natož s nejobávanější z nich.

Náhle jako by si teprve uvědomil, čeho se vlastně dotýká, a prudce trhl rukou pryč od náramku. Pro jistotu si celou dlaň ještě otřel o kalhoty, což byl v tu chvíli jistě *zaručený* způsob, jak se zbavit případné kletby. Unaveně se usadil zpět do křesla a po tváři se mu rozlil zamračený výraz. Ačkoliv místnost na první pohled působila vznešeně a velkolepě, při delším pobytu začala v člověku vyvolávat úzkost. Když ne prvotřídními historickými exponáty, svou stísněností rozhodně.

Najednou se otevřely mramorové dveře. Oris trhl hlavou na stranu, ale neřekl nic. Chtěl sice Pryharimovi okamžitě vyčinit za jeho nedochvilnost, ale všiml si, že velmistr mu nevěnuje sebemenší pozornost. Jeho vytřeštěný výraz patřil levitujícímu Bhaarovi. Stvoření se ladně nadouvalo asi půl metru nad zemí a nepřestávalo pod sebe trousit písek. Když velmistr znovu vykročil, pod botami mu zvučně zaskřípala bledě žlutá zrnka.

„Není to náhodou jeden z Bhaarů?“ vysoukal ze sebe.

„Přesněji řečeno jde o *posledního* z Bhaarů,“ odpověděl klidným hlasem Oris.

„Zajímavé, měl jsem za to, že už nějaký čas nežijí.“

„Většina lidí si totéž myslela o satyrech.“

„Satyr... ach, ano, omlouvám se.“ Pryharim potřásl hlavou a věnoval Orisovi svůj nejlepší falešný úsměv.

Během kratičkého okamžiku si jeden druhého nedůvěřivě přeměřili. Pryharim nehodlal poslušně usednout do protějšího křesla a nadále ve svém černém plášti s červeným lemováním obezřetně postával opodál. Zářivě žluté oči mu zvědavě těkaly od Orise k Bhaarovi, zatímco nevědomé třepání pravým kolem prozrazovalo jeho nervozitu. Té si sedící Oris bohužel pro něj okamžitě všiml, a tak se rázem ocitl ve značné psychické výhodě. Dlouhými nehty si od středu hlavy k uším uhladil mastné vlasy a provokativně si přehodil nohu přes nohu. Hladkou tvář mu zdobil potěšený výraz.

„Ehm... povězte mi: Co přesně se tady u vás stalo?“ promluvil.

„Co, prosím?“

„Narážím na tu událost v západním křídle akademie.“

„Ach tak. Nic, co by stálo za řeč. Několik elfy chycených zvířat se místním učedníkům utrhlo z řetězů...“ Velmistr se zarazil. „Jak o tom vlastně víte?“

Oris se usmál. „Takže splašená zvířata, hm?“

„Ano, splašená zvířata. Jak říkám, nic zajímavého.“

„Slyšel jsem něco o rozbouraných místnostech, propadlém sloupu a mrtvých čarodějích,“ poznamenal Oris.

„U stvořitelů, kdo vlastně jste? Jak můžete něco takového vědět?“

„Kdybyste mě nenechal tak dlouho čekat, nemusel bych posílat Bhaara na výzvědnou výpravu skrze celou vaši instituci.“

Pryharim se opět zadíval na písečného tvora, jehož masivní hrudník zrovna pohltil obě ruce a poté je během okamžiku nechal opět vyrůst na zcela jiných pozicích.

„Tím jste se dopustil velmi vážného prohřešku, víte o tom?“

„Takže co se ve skutečnosti stalo?“ ignoroval Oris velmistrovu výhrůžku.

„Do toho vám nic není.“ Pryharim zvýšil hlas. „Nevím, proč bych měl podobné interní informace sdělovat někomu, kdo bez uzardění špehuje přední čarodějnou akademii Arcanium. A stále čekám na vaši odpověď.“

„Odpověď?“

„Kdo jste? Prý jste se u vstupu ohlásil jako vzácná návštěva, která má něco, co mi ještě nikdo nikdy nenabídl.“

„To je pravda. A přesto jste na včasném příchodu očividně zrovna dvakrát nelpěl,“ utrousil Oris. „Mé jméno je Oris a jsem tu ve jménu krále.“

„Utahujete si ze mě? Jakého krále?“

Oris dal Pryharimovi kývnutím hlavy pokyn, aby se šel podívat z okna ven. Velmistr nejprve jeho drzé gesto ignoroval, nakonec se však neochotně odporoučel pro jeden ze svých nejoblíbenějších výhledů na Sylothys. Popravdě čekal, že spatří něco, co mu doslova vyrazí dech, něco, co člověk hledá celý svůj život, a když to konečně najde, může pokojně zemřít. Ke svému zklamání však neviděl nic, co by se byť jenom nepatrně lišilo od každodenního kochání se líbeznou scénérií. Poslední dny byla navíc viditelnost dosti omezená, jelikož po členité krajině klouzala hustá mlha, která se svými úlisnými spáry snažila obejmout i nejdrobnější stébko trávy. Z jejího sevření sem tam vykoukl nějaký ten vyšší kopec či bujný les a alespoň stromům se tak na chvíli dostalo svobodného nádechu čerstvého vzduchu.

Odevzdaně se zadíval do mlžné hladiny a jeho stále ještě se třepající koleno se pod vlivem náhlého pochopení zastavilo. Pomalu se otočil k Orisovi.

„Máte na mysli...? Chcete mi říct, že patříte ke *stoupencům* Bílého krále?“

„*Stoupencům*. Zajímavý výraz. Netušil jsem, že tak se dnes označují ti, kdo chtějí následovat pravého krále,“ odpověděl mu Oris s upřeným pohledem.

„Máte nějaký důkaz? Myslím důkaz, že jste ten, za koho se vydáváte.“

„Pokud si dobře vzpomínám, nikdy jsem vám nesdělil, kdo ve skutečnosti jsem, pouze že hájím zájmy Bílého krále. Osobně se však nepovažuji za jeho, jak říkáte, *stoupence*. Mé postavení je o několik úrovní vyšší než v případě černých strážců.“

„Za koho se tedy považujete?“ vyzvídal Pryharim.

„Řekněme za někoho, kdo pomohl našemu pánovi vrátit se zpět a zaujmout právoplatné místo na zemi v rámci všech pěti království.“

„Vždy je to nesmírná vzácnost, potkat v dnešní době člověka, který neformálně přisuzuje titul pátého království Kaorathu,“ poznamenal ledabyle čaroděj a opět se zadíval z okna ven.

„Neformálně?“ rozzlobil se Oris. „Kaorath vždy byl a navždy bude zákonem uznávané království. Pouze hlupáci, kteří na jeho místo ve svých myslích dosadili špinavé *nadvaahny* z Ilionu, ho tak přestali vnímat.“

Velmistr si vzal Orisova slova osobně. Jak se jeho obočí zdvihlo a následně stáhlo k sobě, objevila se mezi ním zamyšlená vráska. Zachmuřeně hleděl na zjevně rozladěného muže v křesle, který už cítil, jak ztrácí svoji psychickou výhodu. Navzájem se na sebe mračili, avšak Pryharimova zloba byla působivější.

Oris nehodlal čekat na další velmistrovu nevhodnou poznámku a rozhodl se pokročit dál ve svém plánu. Prsty dal povel Bhaarovi. Stvoření ladně doplulo až těsně k němu a rozevřelo hrudník. Ten úkaz připomínal prašnou bouři, v jejímž středu se znenadání utvořil zběsilý vír. Z tvora nyní odpadávaly doslova

hromady písku. Některé dokonce zasáhly vel mistrův dosud čistý stůl. Oris pohotově vstal a bez váhání zasunul do Bhaarova těla ruku. S další záplavou drobných zrnek vytáhl z písečného víru potrhanou vlajku.

Pryharim ji i navzdory jejímu chatrnému stav ihned poznal.

Na umazaném podkladu s otřepenými okraji, tvořeném odstíny červené, uviděl sytě černý symbol hada omotávajícího se kolem vlastního ocasu. Šlo o tradiční znak Kaorathského království v době jeho největšího rozmachu.

„Tady je váš důkaz,“ zavrčel Oris a hodil mu vlajku k nohám.

Čaroděj byl ohromen a vzrušen zároveň. Věděl, že vlajka je pravá. Na světě neexistoval nikdo kromě Bílého krále, kdo by měl takový skvost ve svém inventáři. Byla to poslední vlajka padlého království, která hrdě visela během jedné z nejproslulejších bitev u Ardonalu, na jejímž konci byl Meronth poražen. Přesvědčivějším důkazem by už snad byl jen syn krále Denariela sám.

Plameny Kaorathu tedy znovu vzplály se svým králem a podle všeho hoří silněji než kdy předtím. Pryharim nepřestával kroutit hlavou. „Jak jste k tomu přišel?“

„Nepokládejte otázky, na které znáte odpověď.“

„Jak myslíte. V tom případě mi tedy laskavě prozradte, co po mně vlastně chcete? Tvrdíte, že jste tu ve jménu Bílého krále. Čím asi může být akademie Arcanium v tomto směru užitečná?“

„Byl jsem informován, že vlastníte předmět, který vám tak docela nepatří.“ Orisův hlas se pomalu ladil zpět do klidných tónů.

„Nepatří? Co tím chcete říct? Osočujete snad čaroděje z krádeže?“

„O tom ať rozhodují jiní. Našemu pánovi jde pouze o to, aby onen předmět znovu zaujal své právoplatné místo.“

Nejprve to byly mírné nepravdivé pohyby tam a zpět, okamžik nato se však Pryharimovo koleno celé opět roztráslu nervozitou. Velmistr přesto mlčel a trpělivě vyčkával, až Oris dovysvětlí, proč vlastně dorazil.

„Dám vám menší hádanku,“ spustil tedy návštěvník. „Jmenujte první klenot, který by se měl nacházet na území každého království.“ Nechal velmistrovi krátký čas na rozmyšlenou. „Snadné, že? Ano, je to královská koruna. A víte, jaký je v tomto směru rozdíl mezi Kaorathem a Arcaniem? Kaorath je království bez koruny, zatímco čarodějná akademie, přestože postrádá titul království, jednu takovou korunu ve svém vlastnictví drží. Když se nad tím člověk zamyslí, mohlo by mu to připadat i legrační.“

Pryharimovi se ulevilo. Báł se, že Bílý král chce něco jiného. Něco jemu tolik drahého. Nechtěl ani pomyslet na to, že by mohl přijít o sbírku svých nejvzácnějších knih. Jak jinak by pak rozluštil záhadu osmého stvořitele? Mohl už být velmi blízko, kdyby mu ta prokletá banda zlodějů neukradla veledůležité dílo *Zápisky stvořitelů*.

Setřásl z tváře nepřítomný výraz a obrátil pozornost zpátky k Orisovi. „Takže vám jde o královskou korunu z Kaorathu?“

„Jinak známou také jako *koruna vůně*,“ přisvědčil Oris.

„K čemu ji váš pán potřebuje?“

„K válce,“ usmál se. „Pokud mi ji vydáte s ochotou a bez zbytečných potíží, může se vám tento skutek v budoucnu náramně vyplatit.“

„K válce?“ zopakoval Pryharim nejistě. Čaroděj popravdě neviděl v dobrovolném odevzdání koruny žádný problém. Měl tady ostatně mnohem cennější a užitečnější exponáty než roky zanedbaný královský klenot. Po Orisově poznámce

o případné odměně se však rozhodl ze situace vytěžit, co jenom dokáže. „Dám vám, co chcete. Mám však tři podmínky,“ prohlásil.

Oris povytáhl obočí a obličej se mu zkřivil a ztuhl v jakési nazlobené grimase. „Poslouchám,“ procedil mezi zuby.

Rozhovor však náhle přerušilo pronikavé klepání na dveře z lesklého mramoru.

„Teď ne!“ křikl Pryharim, ale dveře se přesto otevřely.

Na prahu se objevil značně pohmožděný čaroděj. Obličej mu hyzdila záplava nažloutlých modřin, kulhal na levou nohu a rameno jeho pravé ruky, kterou měl obvazem natěsno přitáženou k hrudnímu koši, rozhodně nevypadlo, že by mu ještě kdy mohlo být k velkému užitku. Překvapeně se zadíval na vznášejícího se Bhaara. Nepořádek v podobě rozlehlých hromádek písku už dosahoval výšky čarodějových kotníků.

„Co si to dovoluješ?“ utrl se na něj velmistr. „Řekl jsem jasně, že za žádných okolností nechci být rušen. Které konkrétní části té věty jsi nerozuměl, Noxee?“

„Omlouvám se, velmistře, ale zrovna jsme přijali orákulum z Ilionu. Velekněžka Sewuya si ihned žádá vaši přítomnost.“

„Nemůže to chvíli počkat? Co se stalo tak závažného?“ vzdychl Pryharim.

„To netuším, pane. Bylo nám pouze řečeno, ať vám velekněžčino nařízení neprodleně sdělíme.“

„Tak rychle, jak si madam Sewuya představuje, to asi nepůjde, když k ní nemáme přenášecí zrcadlo,“ zakroutil Pryharim unaveně hlavou.

„Na to jsme s ostatními učni mysleli a napadlo nás, že byste mohl využít zrcadlo do bankovního domu Clia Tinir, kde mají dvojce ilionského zrcadla,“ navrhl Noxeus.

„Promyslím to. Je to vše?“

„Ano, pane.“

„V tom případě zmiz.“

Oris scénu v tichosti sledoval a hlavou se mu honily všemožné teorie, spekulace a domněnky. Jakmile za sebou Noxeus zavřel dveře, otočil se zpět k velmistrovi. „Co tady, u stvořitelů, v té vaší akademii provádíte? Kdo toho ubožáka tak zřídil? Vypadal, jako by zrovna opustil pěštní turnaj v Šedém přístavu.“

Čaroděj nereagoval. Jeho mysl nyní bloudila zcela jiným směrem, než mířila Orisova otázka.

„Nerad bych vás zdržoval od důležitých povinností,“ navázal proto host. „Stačí, když mi předáte tu korunu, a okamžitě zmizím.“

„Samozřejmě, jak si přejete. Jen co splníte mé tři podmínky,“ připomněl Pryharim.

Odpovědí mu bylo Orisovo zklamání zasupění.

„Uvědomujete si, že bych mohl vyslat Bhaara několikrát tam a zpět napříč celou akademií, aby ji našel a ukradl?“

„To si velmi dobře uvědomuji. Ale také vím, že Arcanium má přesně osm set devadesát tři místností, nepočítaje sklepy v podzemí. Pokud tedy můžete obětovat několik dní svého zajiště drahocenného času na ty vaše výzvědy, prosím.“

Tentokrát nijak nereagoval muž v křesle. Nehybně seděl s bojovně založenými rukama a všechno důkladně zvažoval.

„Mohu tedy postoupit ke zmíněným podmínkám?“ přerušil ticho velmistr.

Hned první Pryharimův požadavek Orise viditelně zaskočil. Nikoliv proto, že by šlo o něco naprosto nezvyklého či snad

nemožného. Právě naopak: byl to natolik obyčejný a triviální dotaz, že návštěvník popravdě nechápal, co tím velmistr sleduje. Zpočátku byl trochu nervózní, s čím čaroděj přijde, avšak nyní se na zbylé dvě podmínky vysloveně *těšil*.

„Takže vás zajímá, jak Bílý král přežil tolik let od své porážky u Ardonalu?“

„Správně,“ potvrdil Pryharim.

„Můj milý velmistře, pravda je taková, že náš pán ve skutečnosti nikdy nezemřel. Jak dobře víte, všechny spisy, všichni mnichové a všichni básníci mluví pouze o jeho *porážce*. Avšak vy ostatní jste si to, že lidem zmizel z očí, bohužel nedopatřením vyložili jako jeho smrt.“

„Pořád zde ale mluvíme o době delší než tři sta let,“ oponoval čaroděj.

„To je pravda. Sám ale přece dobře víte, jak mocnou silou Leviar náš pán oplývá. Vážně nevím, kam tou otázkou směřujete.“ Oris se natáhl přes mágův stůl a drze si podal lahev s vodou. Otázka správného stolování ho nikterak netrápila a rozhodně se neznepokojoval tím, že po ruce nemá nic, do čeho by si vodu nalil. Přivřel oči a lačně lahev přiložil ke rtům. Pryharim v tu chvíli hbitě švihl dvěma prsty do vzduchu. Udivený Oris nejprve otevřel jedno oko, poté druhé, a když zjistil, že v ruce svírá náhle vyschlou lahev, opět se na Pryharima rozhněvaně zamračil. „To snad nebylo nutné,“ zabrblal.

„Přesně tak, nebylo,“ reagoval čaroděj.

„Dobrá, myslím, že je načase, aby se naše cesty opět rozešly. Jaké je vaše druhá podmínka?“

„Říkal jste něco o budoucích výhodách, pokud vám korunu dobrovolně vydám.“

Oris se nenápadně usmál. I další velmistrovo přání bude více než snadné uspokojit. „To máte pravdu.“

„Co jste tím myslel?“

„Mějte na paměti, že ti, kdo jakýmkoliv možným způsobem pomohou Bílému králi v dosažení jeho cíle, nezůstanou v pozadí. Jak by se vám například líbilo ovládat knihovnu v Siamhu?“

Pryharimovi se oči rozzářily údivem, ale snažil se nedat své překvapení příliš najevo. Mít kontrolu nad tolika knihami – obzvlášť těmi zakázanými z dob stvořitelů... To by byl opravdu splněný sen. Pohledem bloudil po záplavě drobných zrněk písku, kutálejících se mu u nohou, a Orisovi, který si nepřestával hrát s prázdnou lahví, nevěnoval prakticky žádnou pozornost. Muž v křesle si zaujatě prohlížel vzory na vydutém skle a zkoumavě přejížděl prsty po širokém hrdle.

„Jsem si jistý, že náš pán by byl velmi potěšen, kdyby měl na své straně trochu té pravé magie,“ poznamenal. „Jestli víte, na co narážím.“

„Řekněme, že tuším, o co vám jde,“ pronesl velmistr nepřítomně.

„Prosím, sdělte mi tedy svou poslední podmínku, ať se naše schůzka dobře úspěšného konce.“

Pryharim se začal procházet po pracovně sem a tam. Někdy jen tak bezdůvodně vykoukl z okna, jindy zase kontroloval svoji sbírku artefaktů. Předměty, které se zdály nepatrně vychýlené ze své původní pozice, opatrně vrátil zpět na místo. Když se přiblížil k nyní již poklidnému Bhaarovi a pod botami mu zakřupal písek, dalším rychlým pohybem dlaně nechal všechna zrnka rozplynout. Místnost byla opět čistá.

„Měl bych pro vás takový úkol.“

„Cože, prosím?“ vytrřstil Oris oči. „Já nejsem váš nájemný žoldák nebo některý z učňů, abyste mě mohl úkolovat, čím se vám zrovna zachce.“

„Pokud tak moc toužíte po kaorathské koruně, můj úkol je to poslední, co vás od ní dělí. Vězte, že žádný jiný způsob, jak ji získat, neexistuje,“ vysvětlil mu Pryharim povýšeně.

Muž v křesle opovrhoval myšlenkou, že by si z něj měl nějaký čaroděj udělat poskoka. Sloužit mágům by pro něj byla podobně podřadná záležitost, jako když špinavý a zblešený pes slouží svému pánovi. Jeho hluboké zadumání doprovázelo pronikavé klepání nehtů o skleněnou lahev, kterou stále držal v dlaních. Přestože ten cinkavý zvuk Pryharimovi nepříjemně drásl uši, zůstal potichu a vyrovnaně očekával Orisovu reakci.

„O jakém *úkolu* tu mluvíme?“ vyprskl host po chvíli.

Pryharim se sebevědomě napřímil a popošel k onu. Zpevněná ramena a ruce schované v širokých rukávech mu náhle dodávaly působivou vážnost. Otočil se tak, aby byl k Orisovi úplně zády, a jeho sytě žluté oči se mocně rozzářily ve víru vzpomínek na události posledních dnů.

„Před nedlouhou dobou jsme tu měli vskutku zajímavou návštěvu. Mluvím o celkem šesti osobách, z nichž jedna se v poměru k dnešním schopnostem lidí obdařených nadpřirozenou mocí mohla pyšnit takovou silou Leviar, s jakou jsem doposud nikdy neměl tu čest.“

„Už rozumím. A ode mě se čeká, že vám tu osobu znovu přivedu až pod nos?“ rozesmál se Oris škodolibě. „Na takovou práci si najměte Svatý řád, jejich velvyslanci mají s odchytém Prokletých bohaté zkušenosti.“

„Předně nestojím o to, aby Svatý řád jakkoliv zasahoval do mých osobních záležitostí. A ohledně vašeho unáhleného závěru: jde mi o něco, co odsud daná osoba neprávem odnesla.“

Oris nepřestával kroutit hlavou. „Výborně, takže hon na chmatáky. A co tak cenného vám zmizelo?“

„Kniha.“

„Kniha? Vždyť všemožných spisů a svazků zde máte víc, než je zdrávo. To mi neříkejte, že by se mágové hnali za kdejakou ukradenou knihou. Co je na ní tak zvláštního?“

„Spadá do velmi raného období silar a ubezpečuji vás, že počet známých knih, které by tuto svou hodnotou překonaly, je opravdu zanedbatelný.“

Oris otráveně vzdychl a konečně vstal z křesla. „Kde bych měl toho zloděje hledat?“

„Jak jistě tušíte, jeho přesnou polohu vám nepovím. Spolu s ostatními zmizel v jednom z přenášecích zrcadel.“

„Kam je to vaše zrcadlo přeneslo, mi ale prozradit můžete, ne?“

„Bohužel přitom bylo poškozené, takže se nedá s jistotou tvrdit, zda všechny přeneslo tam, kde se nachází jeho dvojče. Avšak pokud ano, cílem by měla být oblast Jezerního lesa v Bílé vrchovině. Zkuste se poptat v tamních vesnicích. Váš pomocník lidem bez pochyby rozváže jazyk.“

Oris se podíval na Bhaara a poté zpět na velmistrova záda. „Když myslíte, že to k něčemu bude... A jméno té osoby?“

Pryharim se zhluboka nadechl a zadíval se kamsi do dálí, kde mlha dočista splývala s šedavou oblohou. „Nydeon z Asorilu,“ pronesl s jemným a pomalým výdechem.

Oris v čírem šoku povolil dlaň. Velmistrova lahev při dopadu na podlahu vykouzlila záplavu střepů, které se kvapně rozutekly do všech stran.

...to město každý miloval.

*Spojovalo národ takovou silou, že se z něj stala
plápolající svíčka naděje uprostřed nekonečné temnoty.*

*Svíčka, která se svým troufalým plamínkem
snažila najít cestu v husté mlze. Nezbyvalo
nic jiného než ji bez milosti sfouknout.*

VZÁJEMNÁ VÝPOMOC

Drtivá většina členů posádky kvapem vykládala bedny s pálenkami v sothilorském přístavu. Lahve cinkaly jedna o druhou za všeobecného veselí místních obyvatel a kdejakých lovců odměn, kteří se už nemohli dočkat náležitého večerního posilnění před ranní štvanicí. Někteří mávali, jiní zpívali. Bylo to takové již tradiční přetvařování se před jakýmikoliv obchodníky, kteří se Sothilor navzdory jeho pověsti nebáli pravidelně zásobovat. Všichni totiž moc dobře věděli, že město obvykle mívá dvě tváře. Za dne se lidé pokaždé *vyzbrojili* falešnými úsměvy a neupřímnými pohledy. V noci sice obecné pokrytectví zmizelo, nahradilo jej však něco horšího: realita. Sothilor nebyl pouze městem lovců odměn a kvalitně vyráběných lodí. Řeč je o místě překypujícím nesmírně soutěživými a závistivými obyvateli, kteří se během temných nocí často neváhali vraždit navzájem. Na tomto smutném pravidle nic nezměnili ani strážci a město téměř každé ráno vykazovalo několik mrtvých či ztracených osob.

Přes den se tomu však často jen těžko věřilo. Obzvlášť dnes, když byl vzduch svěží jako první ranní vánek a město se kouvalo v jasném slunci.

Starcovi námořníci nebyli jediná posádka, která zrovna kotvila v přístavu. Klidné řeky a ústí potoků se stávaly dočasným domovem četných zástupů farmářů a statkářů.

Yogrif stál na palubě a sledoval toulavého psa, jak vesele pobíhá kolem pracujících mužů a štěká na zvědavé ptáky. Jednou rukou se rantir musel přidržovat zábradlí, aby neztratil rovnováhu, jelikož šplouchající mořské vlny lodí občas surově mrštily o dřevěné molo. Druhou měl zaklesnutou v podpaží pod lemem koženého brnění, do kterého mu vítr zapletl několik copánků hustých vousů. Působil zamyšleně a díky pocuchaným bělavým vlasům i starostlivě zároveň. Jeho myšlenky se potulovaly nejprve kdesi v Šedém přístavu, kde přišel o své věrné kladivo, a poté v čarodějně akademii Arcanium, kde pro změnu ztratil svého dobrého přítele.

Nebyl však jediný, kdo každý den myslel na to, jaké nástrahy asi osud přichystal Nydeonovi s Thelianem a Riorinem. Se stejnými starostmi se potýkala také Skyanna, která právě vycházela z podpalubí.

Jakmile si všimla postávajícího Yogrifa, zamířila k němu. Její štíhlá postava v upnutých černých kalhotách jako vždy rozpoutala menší pozdvižení ze strany *hladových* mužů. Pokaždé když podobná situace nastala – a že jich během tří dlouhých dnů na moři bylo požehnaně –, měla Skyanna silné nutkání vytáhnout některou ze svých dýk ukrytých v dlouhých kožených botách.

Když došla k rantirovi, unaveně se opřela o zábradlí vedle něj. Ani jeden hned nepromluvil. Vleklá cesta z Šedého přístavu si vybrala svoji daň v podobě nesmírné únavy a celkové slabosti těla. Žádný z trojice se už tři dny pořádně nevyspal. Yogrif po nocích vzpomínal na svůj domov v bludišti, který dobrovolně opustil, a několikrát se přistihl, jak toho rozhodnutí zpětně lituje. Stále dokola si v hlavě přehrával rozhovor s Nydeonem a Thelianem. Možná že kdyby jim tehdy nepomohl dostat se

přes Elfi řeku do Mingar Oulb, nikdy by se neocitli v takových nesnázích. Tuhle citlivou část sebe samotného rantir nesnášel a byl vděčný, že ji dovede před ostatními uspokojivě skrývat.

Skyanna nedokázala podlehnout tvrdému spánku především proto, že byla jediná žena na palubě. Kdyby u sebe měla svoji hůl, vrátil by se jí i tolik kýžený pocit bezpečí, ale na lodi nenašla jediný vzácnější druh dřeva, který by zafungoval jako *pramen* Leviar a umožnil by jí dostatečně spustit a rozvinout její směr duše. Obyčejné dýky by ji pravděpodobně proti chlapské přesile nijak neochránily.

Byl tu však ještě jeden důvod, proč Skyanna zanedbávala večerní odpočinek – Ákin, ležící v zuboženém stavu v podpalubí. Většinu času proseděla spolu s cizím mastičkářem u jeho lůžka, podávala mu jídlo, měnila špinavé obvazy a studenými obklady se snažila srazit horečku. Závěrečný zápas turnaje proti satyroví zbavil barbara posledních zbytků sil. Ani po několika dnech se stále nedokázal zvednout na nohy. Celou horní polovinu jeho mohutného těla pokrývaly hluboké sečné rány od satyrových drápů. Jen málo se jich za těch pár dní stihlo dostatečně zacelit. Z hladkých okrajů otevřených šrámů na několika místech vytékal ošklivý hnís doprovázený kalnou krví. Barbarova pevná hrud' se proměnila v tak sytě barevnou paletu podlitin, že přes ně nebylo možné ani rozpoznat jizvu v oblasti levé bradavky značící jeho vyhoštění z Mingar Oulb. Jediným místem, které až na drápanec na tváři vyvázlo bez výraznějšího zranění, byla Ákinova holá hlava. Chvillemi vypadal jako malé dítě, které čeká, až ho matka přijde přebalit; jindy z něj naopak sršely zloba a vztek na celý svět. Přesto ho Skyanna musela neustále přemlouvat, aby dál odpočíval, jelikož barbar se nehodlal smířit s tím, že by měl většinu dne proležet, a nejednou se pokoušel vstát.

Nečekaně prudký závan větru jí přilepil několik karamelových pramínků vlasů na rty. Okamžitě si uvědomila, že nejsou stažené v culíku. Vylovila z kapsy jakési kruhové vlákno, prsty je roztáhla do nejširšího možného tvaru a elegantně ho navlékla na předem připravený ohon.

„Jak je na tom náš vobr? Už je v cajku?“ prohodil nepřítomně Yogrif.

„Lepší než včera, ale pořád nic moc.“

„Za chvíli budem v Ardonalu, tam schrastíte fest lepší šarlatány, než je ten starej mastičkář,“ zabrbľal rantir.

„*Schrastíte?*“ zarazila se Skyanna.

„Na todle všeco už sem dost starej. Za tu dobu, co sem venku z bludiště, mám mraky novejch nepřátel a nechcu strávit zbytek života čuměním se přes rameno. Povalím zpátky dom za moulou.“

„Za kým?“

„Jo, je to kejklířskej *sluha*. Vyhrál jsem ho od jednoho... to je vlastně fuk.“

„Já tě nepoznávám,“ zamračila se Skyanna. „Že jsi mrzout, jsem věděla od začátku, ale zbabělce v tobě vidím až teď.“

„Vím, vo co ti de, holka. Ani se vo to nepokoušej.“

„Co by na to asi tak řekl Nydeon? Je to přece tvůj přítel – to ho jen tak lhostejně opustíš? Myslela jsem, že na všechny počkáme v Ardonalu.“

„Dyt' ani nevíme, estli vůbec žijou!“ rozkřikl se rantir a vysloužil si tím několik udivených pohledů posádky.

„Oba víme, že jsou v pořádku. Počkáme na ně u patrona Edequina, a když se do té doby neobjeví, vymyslíme jiný způsob, jak je najít. Co ty víš, možná už tam na nás čekají.“

„Beze mě, holka, beze mě. Nyd to pochopí.“

Skyanna se odvrátila od Yogrifovy ustarané tváře a zahleděla se na šestici námořníků, kteří zrovna vyložili poslední bednu pálenek a pomalu začínali sklízet vše potřebné zpátky na loď. Stařec, který na palubě zaujímal neformální roli kapitána, vyčkával u kraje na pomoc prvního důstojníka. Muž k němu přiskočil a opatrně ho snesl po provazovém žebříku dolů na břeh. Stařec se na zemi několikrát otřepal a za očividně potřebné podpory své dřevěné hole se vydal někam směrem k hloučku jásajících lidí. Skyanna z něj nespouštěla oči.

Když došel k mladému muži postávajícímu nedaleko od mola, potřásli si navzájem rukama, vyměnili si nějaké listiny, načež chlapík vytáhl z rukávu objemný měšec a bez váhání jej odevzdal. Až nyní si Skyanna uvědomila, že obchod, který se právě uskutečnil, rantira ani trochu nezajímá. Yogrif se soustředil na něco úplně jiného; na něco, co mělo možná větší cenu než všechny vyložené bedny s alkoholem dohromady.

Oči jí sklouzly k jeho rukám. Mezi prsty si obratně pohrával s tvrdou kartou zdobenou překrásným nachovým lemováním. Na béžovém podkladu byla přímo uprostřed detailně vykreslena záhadná postava napůl člověka, napůl ptáka – stvořitele snění An'Wu-Sanaka. Na první pohled působilo orákulum strašidelně.

„Co s tím hodláš dělat?“

„Nemám šajna. Asi to někde střelím kejklířům. Ti vocasové se přece vo takový blbosti zajímaj.“

„Vždyť je to pravá karta zjevení – karta stvořitelů!“

„Jo, a ty víš, jak tu pitomou věc použít?“ rozzlobil se rantir.

„To nevím, ale třeba potkáme někoho, kdo těmto nadpřirozeným poslům rozumí. Nemůže to být nic zas tak složitého.“

„Beztek to nevěděla ani ta namistrovaná pirátka, který jsme to šlohlí.“

„My? No dovol,“ hlesla Skyanna.

Yogrifova slova ji v mysli přenesla zpět do Šedého přístavu. Vybavila si všemi bezhlavě milovanou tamní vůdkyni Senji. Pirátka ji utkvěla v paměti především pro svoji nevýslovnou moc a respekt, kterým si podmanila celý přístav. Podle všeho ji uctívali i staří kapitáni, kteří strávili většinu života na moři, a od několika mužů na palubě slyšela, že široko daleko nikdo nemá významnější postavení.

„No pozor! To se podívejme, kdo se nám to šmajdá z postýlky! Estlipak to není sám šampion Šedého *podělaného* přístavu,“ rozesmál se Yogrif najednou.

Skyanna trhla hlavou. Z podpalubí se na čerstvý vzduch šou-
ral sám Ákin. Vypadal možná o něco lépe, ale jeho nemotorné pohyby svědčily o tom, že k plnému uzdravení mu stále pár dní chybí. Vyčerpaně a odhodlaně zároveň mávl mohutnou dlaní na Skyannu, aby předem umlčel veškeré její poznámky. Tentokrát se už do postele nevrátí.

„Nechceš, abych ti sehnala alespoň něco na sebe?“ vzdychla.

Barbar se podíval na své potřhané kalhoty, jediný kus oblečení, který měl, a zamračeně zakroutil hlavou.

„Šak ho nech, takhle vypadá v cajku. Sakra, nikdy bych nečekal, že mě ze všech těch šlamastik vytáhne nákej gigantickej barbar. Díky němu můžu živej a zdравej naklusat zpátky dom.“

Ákin se nechápavě podíval na Skyannu, ta však jen pokrčila rameny. „Doufám, že z tebe mluví jen pálenky, co tady potajmu usrkáváš,“ poznamenala. „Vážně bychom měli zůstat pohromadě, obzvlášť po tom, co jsme všichni zažili. Budeme potřebovat tvoji pomoc, jakkoli si myslíš, že jsi postradatelný.“

„Pomoc? Jako v čem, holka?“

„Třeba v boji proti Bílému králi,“ odsekla. „Nebo jsi snad s jeho návratem v *cajku*?“

„Ha! Dyť o něm nic nevíme! Jak chceš sejmut pitomou *mlhu*? V tom ti, krucinál, nepomůže ani tady náš nezničitelný balvan,“ zapíchl Yogrif prst do vzduchu Ákinovým směrem. „A na ty chlupatý ksichty s rohama si vystačíte beze mě. Dneska už je podle všeho loví kdekdo.“

Skyanna se odmlčela. S rantirovým odevzdaným postojem nadále nesouhlasila, ale v něčem měl pravdu. Věděla, že nemá nejmenší tušení, jak porazit něco, čeho se člověk ani nemůže dotknout. O mlze ani o samotném Meronthovi v podstatě nikdo nic nevěděl. Ačkoliv patřil mezi Prokleté a byl obdařen směrem těla, na světě neexistoval nikdo, kdo by například znal jeho *pramen*. Za svůj život se navíc nesetkala s jedinou osobou, která by oplývala stejným směrem Levíar.

Na palubě vypukl náhlý rozruch. Bylo třeba srolovat zbylé provazové žebříky, utáhnout povolená lana a zkontrolovat hybnost příčného ráhna.

Krátce po opuštění přístavu posádka vykasala plachty na celé dva stěžně a loď opět vyplula na otevřené moře. Stařec, který byl tou dobou již zpátky na palubě, stál o samotě na přídi, v ruce svíral hůl, jež trochu připomínala kopí, a jako hlídka vysoko nad vodou upřeně sledoval drobné útesy. Kormidlo bylo v moci prvního důstojníka. Důležitě jej držel v obou rukou a pokřikoval rozkazy na muže pod sebou. V okamžiku, kdy plachty zachytily dostatečně silný vítr, se loď zhoupla a vlastní hybnou silou si začala razit cestu proti příboji směrem k Ardonalu.

Noc s sebou přinesla déšť – ačkoli zkušený námořník by tento přírodní jev nazvali spíš protivným mrholením. Yogrif seděl sám ve své malé kajutě a poslouchal, jak kapky volně plují vzduchem pod zataženou oblohou a dopadají na mořskou hladinu. Ačkoli za svých mladých pašeráckých let strávil na moři mnoho probdělých nocí, ta dnešní byla navíc *zpestřená* o rozbouřený žaludek. Nedokázal myslet na nic jiného než na to, zda nemá vyjít ven a vyzvracet se přes zábradlí.

Zničehonic někdo zaklepal na dveře.

„Co je?!“

Žádná odezva.

„U zatracenejch stvořitelů,“ zaklel rantir a vyrazil ke dveřím.

Za nimi spatřil malého muže, zmáčeného od hlavy až k patě a s nevinnou grimasou ve tváři.

„Tak co chceš, sakra?“ vyštěkl na něj Yogrif.

„Ehm... kapitán vzkazuje, že se máte připojit ke svým přátelům u něj v kabině,“ zamumlal poslíček.

„Cože? Ted’? To tady jako nikdo nechrápe?“

Muž neodpověděl, jen váhavě pobídl Yogrifa, aby se dal do pohybu.

Když společně vyšli z podpalubí do promáčené tmy, rantira okamžitě prostoupil zvláštní pocit, že něco není v pořádku. Obě plachty byly smotané zpět do svých výchozích poloh. Zmateně se rozhlížel kolem sebe tak dlouho, dokud konečně nepochopil. Svěsil hlavu a odevzdaně si povzdechl.

„Znáš nějakou příhodnou písničku pro dnešní večer?“ promluvil cizí hlas.

Yogrif se rozzlobeně otočil a přimhouřil oči. „Co chceš, buřte?“

„Ted' jsem ti to řekl. Vy *trpaslici* jste přece vyhlášení svým veselým zpěvem a opileckým skotačením. Tak dělej, spust'. Jestli se mi zalíbí, možná ti tolik neublížím.“

Yogrif křečovitě zatínal obě pěsti a k osobě před sebou vysílal veškerý svůj nejhlubší hněv. Byl to obézní a neupravený muž s vlasy pouze na levé polovině hlavy. Obličej měl špinavý a značně zapáchal.

„Spustím ti tak nanejvejš pořádnou nakládačku, špeku.“

Na palubě se znenadání objevili další tři muži. Jejich soustředěné pohledy dávaly jasně najevo, že tady nejsou náhodou.

„To je nějaká vaša námořnicka férovka nebo co?“ procedil rantir mezi zuby a všiml si, že poslíček, který ho vylákal ven, mezitím nenápadně zmizel.

„Záleží na tom, jak budeš spolupracovat. Pro začátek zkusme tu písničku.“

„Na to zapomeň, hajzle.“

„Kašli na nějakou písničku, prostě mu to seber,“ ozval se jiný muž.

Yogrif tušil, o čem je řeč. On sám hrál v této záležitosti vedlejší roli – hlavní part připadl jeho ukradené kartě zjevení. Pod svým brněním cítil, jak mu po páteři stéká studená dešťová voda. Rozhodl se, že se nenechá zastrašit, a udělal několik odvážných kroků vpřed.

„Jak myslíš, rantire. Protože jsem líný člověk, dám ti poslední příležitost darovat nám tu kartu dobrovolně,“ řekl tlustý muž a rozevřel před sebou svoji širokou dlaň. Yogrif zareagoval rychleji, než by kdokoliv čekal. Ohnal se po nastavené dlani a hbitým chvatem přelomil muži všechny prsty kromě palce.

Rozzuřený vztek se rázem změnil v bolestivé sténání, které začalo mámit na palubu zbytek posádky. Než se ovšem stihl

objevit kdokoli další, než se trojice zbylých mužů vůbec vzpamatovala, do lodi cosi narazilo. Paluba se prudce zhoupla, uvázané barely a vědra se vysmekly ze svých okovů a chaoticky se rozkutálely do všech stran.

Yogrif sledoval vyděšené reakce mužů. Nikdo si ho už nevšímal – začali se mezi sebou dohadovat o tom, kdo půjde zkontrolovat kapitána. Než se však stačili domluvit, přišel další překvapivý náraz. Tentokrát byl mocnější než jeho předchůdce a Yogrifa nelítostně odhodil na zábradlí. Rantir se praštil do hlavy a v uších mu nepříjemně pískalo.

Zbylí námořníci spěchali z podpalubí po schodech nahoru tak rychle, jak jim jejich rozespalá těla dovolila. Spolu s nimi se objevila také Skyanna. Bez zbytečného otálení pohlédla do moře ve snaze zjistit, s čím se to jejich loď potýká. Kromě rozbouřených vln však nic zajímavého neviděla. Hbitě přeskočila klubko zamotaných lan a rozeběhla se na pomoc hekajícímu Yogrifovi.

Cestou však spolu s ostatními na palubě ucítila, jak se něco líně otřelo o bok lodi. Zpomalila z běhu na svižnější chůzi a ze všech sil se snažila udržet rovnováhu.

Další rána. Loď se otřásla ještě silněji. Ostrý náraz smetl několik mužů z paluby a jejich vřískot se rychle ztratil v temném nekonečnu moře. Skyanna se na poslední chvíli stihla chytit jedné ze smotaných plachet. Vyděšeným pohledem hledala Yogrifa, nikde na palubě ho ale neviděla. Okamžitě jí přišlo na mysl to nejhorší.

Nastala beznadějná situace. Zoufalí muži se ze všech sil snažili popadnout volně poletující provazy, ale jen málo z nich bylo úspěšných. Ti, kteří se nedokázali ničeho pevně přidržet, ztratili s dalším nárazem pevná prkna pod nohama a zřítili se

do divoce poskakujících vln, které si s jejich bezvládnými těly hrály jako kočka s myší.

Lod' se nyní neovladatelně kolébala ze strany na stranu. Skyanna vytréštila oči. *Kde je Ákin?!* Sotva však stihla vykřiknout jeho jméno, na levoboku se objevila mohutná vlna a blížila se s nevídanou rychlostí. Iluzionistce nezbývalo nic jiného než se pevně zapřít o stěžen a doufat v nejlepší možný konec.

Vlna se s hlubokým zaduněním přelila přes palubu. Ačkoliv Skyanna se zaťatými zuby dělala, co mohla, kolena se jí podlomila a proud vody ji smetl někam ke kormidlu, které se zuřivě otáčelo dokola.

Byla naživu, ale zůstala ležet. Jemnou tvář ji nelítostně ošlehával vytrvalý přívál vodních spršek z nelibé kombinace deště a mořské vody, která cákala ze všech stran.

Vzpamatovala se až s dalším mocným nárazem. Po kolenou se přebrodila ke schodům do podpalubí, když vtom se z moře najednou vynořil obrovský namodralý ocas pokrytý lesklými šupinami a zubatými trny. Vystoupal vysoko nad lodní palubu, potom se jeho špička zaklonila dozadu a zaútočila. Neznámé monstrum přerazilo lod' na dvě půlky.

Skyanna padala do mlhy. Kolem hlavy se jí proháněl studený vítr. Pomalu přivírala oči a vdechovala do sebe prudkou vůni nečekaného dobrodružství. Náhle si připadala volná, jak si její tělo převzalo samo moře. Voda se za ní zavřela. Skrze divokou hladinu vnímala svit měsíce, který ozařoval otřesnou scénérii kdesi tam nahoře. Než se však stačila plně oddat pocitu bezmezné lehkosti, bolest a ledová voda ji přivedly opět k vědomí. Trhla hlavou a zoufalými pohyby se snažila vytrhnout ze spárů moře.

Odměnou za hlt čerstvého vzduchu nad hladinou jí byl vysoký stožár padající přímo do míst, odkud vyčnívala její zmáčená hlava. Pohotově se znovu ponořila, aby voda zbrzdila ránu. Do úst se jí dostala slaná voda; jakmile se znovu vynořila, ošklivě se rozkašlala.

Ze všech stran ji začala neodbytně obklopovat hustá mlha, zvědavě se vznášející nad mořskou hladinou. Skyanna pátrala očima kolem sebe, ale nedohlédla dál než na několik metrů. Pouhou náhodou postřehla jednu polovinu lodi, jak se celá děravá potápí i se siluetami mužů, kteří se nějakým zázrakem udrželi palubě. Zoufale se rozhlížela po přeživších, ale nacházela pouze kusy dřeva, mezi nimiž na ni občas vykouklo něčí nehybné tělo.

Náhle její pozornost upoutal čísi hlas. Ozýval se kdesi za ní – ukrytý v mlze. Okamžitě zamířila tím směrem, jenže voda byla tak chladná, že ji svaly rychle přestávaly poslouchat. Kopala nohama, ale cítila, jak zpomaluje. S posledním výkřikem se jí opět zmocnilo moře.

Než se však hladina nad její hlavou ztratila v temnotě, prorazila ji široká dlaň a vytáhla Skyannu zpátky nahoru.

Zalapala po dechu. Když se konečně vzpamatovala a vykašlala ze sebe poslední zbytky slané vody, instinktivně rukama objala svého zachránce. Její promrzlé tělo zčistajasna zahrál pohled do Ákinových očí. Barbar Skyannu neohrabaně nadzvedl a postrčil ji na dlouhý trám z potopené lodi, odkud k ní před chvílí dolehl ten záhadný hlas.

„No na chvílec mě napadlo, že tohle všechno je zase nějaká ta tvoje iluze. U vás kejklířů si rantir nemůže bej nikdy ničím jistej.“

„Yogrife?“ podivila se Skyanna. „Ale jak jsi... vždyť Ákin byl... myslela jsem, že tě ta příšera srazila z lodi.“

„U prokletejch stvořitelů, taky že jo! Ještěže mě ten tvůj sva-
lovec včas zmerčil. Čum na něho, von si tu zatraceně studenou
vodu snad užívá nebo co.“

Skyanna se ohlédla na Ákina, který zůstával ponořený v moři,
zatímco před sebou tlačil dřevěný trám se dvěma cestujícími.
Až nyní jí došlo, že se díky němu všichni tři bezpečně vzdalují
od místa pohromy. Záhadou zůstávalo, jak barbar v husté mlze
ví, kam plout.

„On pro tebe skočil z lodi?“ zeptala se roztřeseným hlasem.
Proti chladu, který jí prostupoval celým tělem, mohla bojovat
jen málo.

„Hm,“ zabručel Yogrif.

Ákin začal najednou bušit dlaní do plujícího trámu. Silné
otřesy jej na mořské hladině rozhýbaly tak mocně, že se oba
pasažéři museli pevně držet.

„Co to sakra...,“ začal nadávat rantir. Jeho slova však za-
nikla v okamžiku ohromení, jakmile si všiml blížících se lesk-
lých ostnů posazených na dlouhé šupinaté páteři. Stvoření se
ladným obloukem ponořilo pod vodu a zmizelo pod trojicí
přeživších.

Nikdo se neodvážil promluvit. Zvuky tančících vln vystřída-
lo strašidelné ticho. Napjatě se kolem sebe rozhlíželi tak dlouho,
dokud jejich ustarané pohledy neousoudily, že příšera zmizela
kdesi v hlubinách. Evidentně jí celou tu dobu šlo spíše o jejich
loď než o posádku samotnou.

„Počkej!“ vykřikla Skyanna a zastavila Ákina dřív, než
se stihl opět plně opřít do jejich provizorního voru a zamířit
 pryč. „Támhle!“ ukázala na jakousi dřevěnou tyč, zaseknutou
do prázdného sudu, který na lodi sloužil jako úschovna pro
zásoby.

„Vybodni se na nějaké klacek, padáme vocaď. Je mi zima jako starý čubce, když jí skončí šichta,“ zaklepal Yogrif si na čelo.

Skyanna soustředěně rozšířila oči, až se v nich odrážel svit měsíce zalévající hladinu. Na plující holi bylo něco zvláštního – něco ji k ní přitahovalo. Zírala na ni, jako by čekala srdečný pozdrav od dobrého přítele. Opatrně vložila prochladlé ruce do vody a začala ji jemně čerit, aby svůj objev navedla k trámu. Rozvážně střídala jednu dlaň po druhé a hrnula k sobě tolik vody, kolik jen moře a vítr dovolily.

Jakmile se hůl ocitla dostatečně blízko, Ákin pro ni natáhl svou dlouhou paži a prudkým škusnutím vytrhl její ostrý hrot ze sudu. Poté ji odhodil na vor, zapřel se o dřevěný trám a dal se do pohybu.

Žádný z dvojice nevěnoval pozornost tomu, jak s nimi barbar odplouvá k blízké pevnině. Dokonce nepostřehli ani to, jak mlha řídne a pomalu se vytrácí. Yogrif Skyanně zvědavě nakukoval přes rameno, zatímco ona, aniž si to zpočátku uvědomovala, v ruce svírala skutečný poklad.

Když přehmátla, zjistila, že má dlaně potřísněné kalnou na hnědlou barvou. Zamyšleně přivřela oči, dvěma prsty přejela po holi na netknutém tmavém místě a to se prakticky ihned rozjasnilo světlou stopou. Přičichla si k prstům a najednou jí to došlo. Ta hůl patřila kapitánovi jejich lodi. Stařec ji často používal jako spolehlivou oporu při svých znavených a opileckých pohybech. A tmavě hnědé zbarvení stékající v tenkých proudech do moře byl mizerně namíchaný roztok kaštanové pryskyřice, jehož cílem jistojistě bylo ukrýt vzácnou dřevinu, na kterou nyní Skyanna shlížela s překvapeně pootevřenými ústy.

Jak jim onehdy ve své chatrči sdělil zachráněný bylinkář – původním povoláním archivář –, kaštanová pryskyřice praktic-

ky okamžitě znehodnotí jakýkoliv materiál, jehož povrchu se dotkne. To ovšem neplatí, pokud dotyčný nezná přesné poměry, na které je u této směsi kladen obrovský důraz. Na druhou stranu, kdyby do sebe dřevo nevsáklo tolik slané vody, nekvalitní maskování by svému účelu nejspíš sloužilo dál.

Skyanna se přistihla, jak přemýšlí o tom, proč by se v první řadě někdo vůbec pokoušel něco tak cenného skrýt. Odpověď se však dostavila vzápětí. Závist a chamtivost jsou lidské vlastnosti, které se v dnešní době bohužel řadí mezi *nejoblíbenější*.

Bezpochyby šlo o bojovou hůl, ačkoliv méně zkušený jedinci by předmět považovali spíše za kopí. Na jednom konci byla naostřená do široké špičky, kolem níž zůstala v několika smyčkách ovázaná silná látka. Přesně v polovině se hůl pyšnila delší zrnitou částí, pravděpodobně pro pevnější úchop. Podobný písčitý povrch byl na tyči ještě jeden, na samém konci. Byla poněkud tenčí než bojové hole, s nimiž měla Skyanna doposud zkušenosti. Odhadovala, že kdyby ji zabodla vedle sebe do pevné země, dosahovala by jí zhruba k očím.

Důkladně dřevo vymáchala v moři, smyla nedokonalý závoj a hůl se tak opět mohla pyšnit nádherným dvojím zbarvením: přibližně v polovině se sytě černá měnila ve světle oříškovou. Posledním prvkem, přitahujícím k sobě také Yogrifův pohled, bylo nesmírně precizní žilkování, které ve Skyanně budilo silné podezření, že hůl bude nebezpečnější, než by se na první dojem mohlo zdát.

Yogrif si mnul tržnou ránu na hlavě. „Hm. Asi to bude tou perdou do kebuly, ale ten klacek vypadá, jako by byl vyřezaný ze *sanbenu*.“

„Taky že je,“ odpověděla Skyanna vzrušeně. Stále tomu nemohla uvěřit. Kromě Nydeonova meče z gryfiho krystalu nejspíš nic vzácnějšího v životě ještě neviděla.

Sanben odnepaměti patří mezi unikátní a výjimečné druhy dřevin. Ačkoliv má velmi jemnou strukturu a nevídanou poddajnost, tvrdostí leckdy předčí i kdejakou nekvalitní ocel. Pochází z jižní oblasti Sylothysu, kde se zrodil náhodným křížením rodu *erva* a *saja*. Jde tedy o kombinaci rathského ebenu s nurským santalem bělolistým.

„To jako některý z těch cápků na lodi u sebe nosil *tohle*? U prokletejch stvořitelů, šak za to se dá sehnat něco fest lepšího, než byla ta jejich zchátralá kocábka.“

„Takový útok z hlubin by nepřežila žádná loď. Co za tvora nás to vlastně napadlo?“

„Vim já, holka?“ odfrkl si rantir. „Děláš, jako bych každej den potápěl svůj chlupatej zadek do moře. Nikdo nemá šajn vo tom, co všechno tam dole je.“

„Coby bývalého člena pašerácké skupiny Oko moře tě nikdy nic podobného nepotkalo?“ pronesla Skyanna udiveně.

Rantir se zašklebil. „Už nevím, vo koho šlo, ale jednou se někdo z naší posádky vožral takovým způsobem, že spadl mezi grupu lidožravejch želv. Ty žvejkačí mrchy mu regulérně uhryzly verjack,“ rozesmál se.

„Takže nepotkalo,“ zamručela Skyanna, ale ucítla, jak jí pravý koutek úst nepatrně zacukal.

„S takovejma věcmama musíš na otevřeným moři prostě počítat.“

O slovo se opětovným bušením do plujícího trámu přihlásil Ákin. Yogrif se Skyannou zbystřili při myšlence, že se vodní tvor přece jen vrátil pro kus plnohodnotného masa namísto promáčených třísek. Avšak při pohledu na barbarovu tvář natočenou zcela jiným směrem, než kde se potápěly poslední zbytky zničené lodi, brzy pochopili. Blížili se k pevnině, korunované vysokými siluetami domů a věží. Mezi zapomenutými obláčky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Leviar - Čarodějův dědic.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.